

Przedpłata

na „Głos Narodu“ wynosi
w Krakowie: miesięcznie
kor. 2.—. Za odosłanie
do mieszkania dopłaca się
40 hal. miesięcznie.

Adres Redakcji i Admini-
stracji: róg ul. św. Krzyża
i Mikołajskiej 1. 7.

Telefon Nr. 190.

GŁOS NARODU

DZIENNIK POLITYCZNY, ZAŁOŻONY W ROKU 1893 PRZECZ JÓZEFA ROGOSZA.

REDAKTOR NACZELNY: Dr. ANTONI BEAUPRÉ.

Przedpłata

na „Głos Narodu“ wynosi
na prowincji: miesięcznie
kor. 2-70. W państwie nie-
mieckim kwartalnie: 10
koron. W innych państwach
kwartalnie koron 12.—.

Numer pojedynczy zwykły
10 hal.

Numer niedzielny ilustro-
wany 14 hal.

Ogłoszenia (inseraty) przyjmuje upoważniony przedsiębiorca tego działu p. Włodzisław Strycharski w biurze inseratowym „Głosu Narodu“ róg ul. św. Krzyża i Mikołajskiej 1. 7. 64 miejsca wiersza drobnym pismem (petit) za pierwszy raz 16 halerzy, — za każdy następny raz 12 halerzy. — Nadesłane po 60 halerzy od wiersza za każdy raz. — Śluby, nekrologi etc. 80 hal. Zamiejscowe ogłoszenia przyjmuje: we Lwowie S. Sokołowski, pasaż Hausmanna, w Wiedniu Haasenstein & Vogler, (także w Hamburgu, Frankfurtie nad Menem, Berlinie, Lipsku, Wrocławiu). — M. Opelik, R. Mosse, M. Dukes, H. Schalek, w Paryżu C. Adam rue de Varenne 88.

Nr. 146.

Kraków, Piątek dnia 27 Maja 1904 r.

Rok XII.

Na straży zabytków.

Zo zjazdu konserwatorów w Przemyśle.

O zjeździe konserwatorów donosiliśmy obszernie w telegramach. Pragniemy obecnie podać kilka ważniejszych ustępów z mów konserwatorów i z dyskusji. Pierwszy mówca kons dr. St. Tomkowicz mówił o reformie opieki nad zabytkami. Wszystkie cywilizowane kraje posiadają już ustawy konserwatorskie, nawet Turcja, Grecja i Egipt, a nas projekt ustawy jest wprawdzie wypracowany, a ma wprowadzić upragnioną decentralizację urzędów konserwatorskich, ale przedkładać go do uchwalenia, spóźniając się nie można. Przez ten brak kontroli stały się możliwymi tak smutne fakty, jak gruntowne zniszczenie wspaniałego, wczesnogotyckiego kościoła poddominikańskiego w Oświęcimiu, zburzenie baszty w Czortkowie, zatarcie śladów przeszłości przy przebudowie dawnego pałacu Lubomirskich, obecnie gmachu sądowego, przez rząd prowadzonej w Rzeszowie, wreszcie zniszczenie domu istanbulskiego w stolicy kraju. Wszak administracja wojskowa bywa bardzo sprężysta. Otóż znane są reskrypty specjalnie ministra wojny, aby w zamku na Wawelu śladnych robót, nawet malowania nie przedsięwziąć bez porozumienia z konserwatorem. Tymczasem co rok zarząd wojskowy smaruje na zielono, różowo, nawet czarno ściany pokoje, krąganki i rzeźby i nie ma sposobu, aby temu zapobiedz. Reskrypty idą szybko w zapomnienie i fakt dokonany cofnąć niepodobna.

„Ażeby dotknąć sprawy jeszcze drażliwszej — mówił dalej dr. Tomkowicz — od niedawna roboty restauracyjne w katedrze na Wawelu, prowadzone są z pominięciem konserwatora, bez naukowo lub artystycznie wykształconego architekta i gdyby z powodu nieuwzględnienia wymagań ochrony zabytków konserwator poruszył wszystkie przysługujące mu środki działania pytał się, czy magistrat, albo starostwo, a nawet Wydział krajowy i namiestnictwo, chciałyby w tym wypadku wystąpić energicznie? Reskrypty reskryptami, a wykonanie wykonaniem. Są stanowiska i powagi moralne, którym władze polityczne nie rade się narażają, są względy często nawet bardzo ludzkie, których bardzo wiele się poświęci, zwłaszcza tam, gdzie rozporządzenie zostawia dyskreccji urzędnika szerokie pole“.

Bardzo ciekawym był odczyt dra Czołowskiego „Jak giną nasze zabytki“. Prelegent przytoczył mnóstwo przykładów dla wykazania, jak często te zabytki niszczeją bezpowrotnie, zwłaszcza w rękach przypadkowych znalazców, przy budowie gościńców, dróg żelaznych przy budowach fortyfikacyjnych itd. Zabór kraj przez obcy rząd, zmiana stosunków politycznych zmieniły całą przeszłość naszą, cały nasz dotychczasowy wygląd radykalnie. Zaraz na wstępie władze rządowe usposobione wrogo i podejrzliwie, wypowiedziały wojnę wszelkim pomnikom przeszłości, popierały lub wręcz nakazywały ich zniszczenie. Tak uległy zniszczeniu fortyfikacje nasze, budynki publiczne, zamki i zamczyska, zamieniając na browary, gorzelnie, karczary, stajnie; kościoły po kasacji zakonu Jezuitów przekształcone na magazyny i cały szereg klasztorów i monastyrów wraz z pomnikami i mnóstwem dzieł sztuki i przemysłu.

W latach 1807 i 1810 podczas krachu finansowego w Austrii najcenniejsze kielichy, monstrancje, krzyżyki, relikwiarze, kandelabry, pastorale, lampy itd. pochłonięta mennicą austriacką. Obawy rządu przed spiskowcami i powstaniem powodowały nieustanne konfiskaty broni, nieraz starożytnych i bardzo cennych okazów. Dziś tego starożytnego zabytku nikt nie zliczy.

Od roku 1854, tj. od chwili powstania „ko-

munistki centr. dla badania i ochrony zabytków artystycznych i historycznych ma się rzecz pod tym względem nieco lepiej. Z jej ramienia mianowani dla Galicji konserwatorowie zapobiegli niejednemu złemu, niejedną uratowali zabytek. Ale i ci są bezradni wobec prądu, jaki i w mieście i we wsi daje się odczuć, restaurowania, lub wyrzucania starzyszy na strych.

Wniosek prelegenta postawiony na koniec brzmiał:

Postulat naszych żądań jest możliwe szybkie sporządzenie inwentaryzacji szczegółowej zabytków w kraju, której najpierwszym przedmiotem i najpilniejszym zadaniem byłaby rysunkowa i zdjęciowa inwentaryzacja zabytków, budownictwa drewnianego tego typu, któremu najbardziej grozi zagłada, a mianowicie kościołów, cerkwi, dworów, dworów, budynków drobno mieszczańskich, domów podmiejskich i podmiejskich.

P. L. Lepski mówił o utrzymaniu obrazów kościelnych. Litość naszych zabytków średniowiecznego malarstwa cechowego, które ongi przepełniały nasze kościoły, maleje w zatrważający sposób, a szkoda — bo te obrazy to świadectwa dzieł malarstwa polskiego w wiekach ubiegłych, to obrazy naszej cywilizacji. Główną w tym wypadku winę ponoszą zarządy kościołów, które obrazy stare jako nie liczące już z dzisiejszymi wymaganiami ikonograficznymi, zastępują nowożytnym utworem, a tamę wędrują na strychy kościelne, lub kupuje je antykwary za bezcen i w świat wywozi.

W tym kierunku dla zapobieżenia nadużyciom trzeba postanowić:

1) aby w wypadkach, gdy obraz jakiegokolwiek formy i faktury potrzebuje naprawy, a w szczególności uzupełnień zniszczonych części, aby dokonywana restauracja odbywała się pod okiem groń konserwatorów, przy czym ze stanu obrazów przed rozpoczęciem restauracji, jakoteż w całej dalszej czynności konserwatorskiej restauracyjnej ma być spisany dokładny protokół i dokonane zdjęcia fotograficzne,

2) wyraża życzenie, że w wypadkach, gdzie pozostawienie obrazu w kościele lub innym budynku, który pozostawiony jest dobrej konserwacji, przyspieszyć może jego zniszczenie, tam uważa za pożądane w interesie nauki oraz celów konserwatorskich, aby obraz przeniesiono z dokładnym oznaczeniem miejsca pochodzenia do jednego z muzeów krajowych, w których istnieje opieka i odbywa się stała konserwacja obrazów.

To były najciekawsze momenty zjazdu. W interesie naszego kraju żyć należy, aby usiłowania konserwatorów jak najszybciej pomyślnym zostały uwieńczone skutkiem. Tyle cennych zabytków przeszłości uległo już zupełnemu zniszczeniu skutkiem niedbalstwa ludzi nie umiejących ocenić doniosłości tych pamiątek, że to co zostało należy ratować jak najenergiczniej. Ale działalność konserwatorów i nawet ustawa sama nie wystarczy dopóki całe społeczeństwo nie przejmie się duchem poszanowania i chronienia swoich zabytków. Pamiętajmy że i one stanowią jedno z bogactw kraju!

Budżet ministra skarbu.

Skromna powierzeniowa ministra skarbu. — Pułkownik i oszczędny minister. — Ironja losu. — Jak będzie spłacana pożyczka na cele wojenne?

Nasz korespondent wiedeński (Mw.) pisze:

Dr Böhm-Bawerk osobiście jest najskromniejszym człowiekiem na świecie.

Codziennie zimą i latem około godziny 1-ej popołudniu, gdy nie ma parlamentu, śpieszy przez park miejski z budynku ministerjum skarbu na Himmelstorgasse do swego mieszkania prywatnego w dzielnicy Landstrasse na obiad. I ledwo usta otrze, już znówu piechotą tą samą drogą przez Beatrixgasse i Reissnerstrasse szybko wraca do biura.

Ubrany bardzo skromnie, w szkle nawet futra nie nosi. Nie wiedząc, że się ma przed sobą ministra skarbu, który miliardami obraca, można go wziąć za urzędnika jakiejś instytucji finansowej.

Ironja losu sprawiła, że ten człowiek, osobiście tak skromny, w dziejach skarbowości austriackiej będzie należał do ministrów, którzy obracali największymi budżetami.

Pierwszym wielkim długiem była pożyczka, zaciągnięta w 1901 roku na kanały i na koleje państwowe. O wysokości tej pożyczki nabierzemy wyobrażenia należytego, gdy przypomnimy, że nakład na koleje już istniejące i mające święto powstać, obliczył rząd wówczas, na 483,038,000 koron, nakład na kanały i regulację rzek obliczył rząd w sumie 250 milionów koron od 1904 r. do 1912 r., podczas, gdy koszt całego dzieła przeniosą sumę 750 milionów koron.

Kosztorys kolejowy z 1901 r. okazał się niewystarczającym. Już teraz po latach trzech rząd przedłożył kosztorys dodatkowy, niemal wyłącznie na koleje Alpejskie, wynoszący olbrzymią sumę 159,574,000 koron.

Kolej żelaznych, raz rozpoczętych, nie można zostawić niedokończonymi. Do tej sumy przybędą pożyczki, potrzebne na pokrycie niedoboru skarbowego, który za rok 1903 wynosił z górą 10 milionów koron.

Teraz potrzebne są nowe kredyty na abrojenia nadwyżkowe.

Administracja wojskowa zażądała na ów cel 400 milionów koron. Z owej sumy Austria odpowiednio do roszczeń kwoty będzie musiała wypłacić 262,400,000 koron. Rzecz jasna, że ową sumę będzie można pokryć jedynie z pomocą nowej pożyczki.

Tę pożyczkę ostatnią (362,400,000 kor.) na cele wojenne chcą trzej ministrowie skarbu Austro-Węgier pokrywać w sposób następujący: co roku w budżecie wojny będzie widniała suma 27 milionów koron, przeznaczona na oprocentowanie i umorzenie nowej pożyczki. Z owych 27 milionów przypadnie 18 milionów na Austrię. Owa suma ma wystarczyć, by w ciągu 25 lat opłacać procenty i równocześnie spłacać ratami sumę 262,400,000 koron.

W jaki sposób rząd zaciągnie pożyczkę i w jaki sposób ją spłaci, o tem objaśnia minister skarbu dr Böhm-Bawerk komisję budżetową delegacji austriackiej w chwili, gdy to piszemy to jest w środę popołudniu.

Z góry zatem można przewidzieć, że jesienią sesja Rady państwa — w razie, gdy się uda rządowi zażegnać obstrukcję czeską — będzie poświęconą wyłącznie wielkim rozprawom nad zaciągnięciem nowej pożyczki. Nie wesoła to perspektywa.

Związek katolicki społeczny.

Pracy społecznej i narodowej w naszym kraju przybiera święty i poważny czynnik. Rolę tego czynnika powinna być odegrać utworzona na zasadach wielkich encyklik papieskich organizacja katolicka, która zasady te samierzyła sobie wprowadzić w krew i życie społeczeństwa. Siły i środki jednak, jakimi organizacja ta dotąd rozporządzała, nie mogły ogarnąć tego obszaru pracy ściągającego się dla doniosłych hasł demokracji chrześcijańskiej. I nie dziwnego. W kraju o tylu kontrastach politycznych, szarpanym przytem wadliwą narodową, pole społeczne było i jest trudnym dla orki odłogi. Poza kierunkiem charytatywnym, którego rozumne i odpowiednie celowi ujęcie i prowadzenie jest bezwzględnie zasługą katolickiej organizacji — akcja jej w założonych pierwotnie hasłach Stowarzyszeń robotniczych nie wydała wybitniejszych rezultatów. Przyczyną tego było wielokie. Były niemi przedewszystkiem niesporządzenie i nieodczucie przez inteligentny nasz ogół

idei czynnego katolicyzmu, brak chętnych do tej pracy ludzi, a zwłaszcza młodzieży, ale także rozproszenie i tych nielicznych sił, brak kierownictwa i jednolitej metody działania w łonie samej organizacji.

Poczęła się już rozpręgać i upadać gdy Arcyepasterz diecezji lwowskiej w znanym swym liście pasterskim p. t. „W sprawie społecznej” przemówił do społeczeństwa. Silne akcenty tego orędzia i pełne głębokiej treści wskazania, a zarazem wezwanie do uszeregowania się w imię najwyższych chrześcijańskich i narodowych haseł nie mogło pozostać bez echa. W organizacji katolickiej pod wpływem tego apelu nowe ożyło się życie. Wyrazem jego był odbyty w dniach 18 i 19 maja b. r. we Lwowie zjazd przedstawicieli stowarzyszeń katolickich i wielu wybitnych w pracy społecznej osób z różnych stron kraju. W dwudniowych obradach, w których wzięło udział również kilku posłów sejmowych i do Rady państwa i niektórzy profesorowie z obu uniwersytetów, poruszono cały szereg spraw pierwszorzędnej wagi, jak obywatelska organizacja zawodowa, związki wytwórcze, wychodźstwo, ochrona prawna ludu i t. d. Główną atoli troską zebrania było obmyślenie sposobu usunięcia słabych stron w organizacji, skupienie jej sił, zapewnienie kierownictwa i wytknięcie najbliższych dróg działania.

Utworzono więc „Związek katolicki społeczny” jako stowarzyszenie obejmujące całą działalność i program dotychczasowej organizacji.

Cel „Związku” prosty i bardzo wymowny: wspólna jednolita praca nad poprawą stosunków społecznych w całym kraju w duchu zasad katolickich i narodowych, a z wyłączeniem polityki.

„Związek”, na którego czele stanął jako prezes poseł sejmowy Tadeusz Cieński, jako zastępcy profesorowie: Thullie ze Lwowa i Roztworowski z Krakowa, zakrojono na szerokie rozmiary. Członkiem może być każdy bez różnicy płeć za roczną wkładką 1 kor. (Stowarzyszenie 6 k.), kto nie chce stać na nbożu i być jedynie biernym świadkiem walki o najżywniejsze interesy własnego narodu. Nie wątpimy, że cel zamierzony przez „Związek” może być i będzie osiągnięty jeżeli „Związek” oprze się o najszerzy ogół społeczeństwa, tę naturalną podstawę każdej społecznej pracy, a nie powinno mu braknąć członków jak nie brak jeszcze w naszym społeczeństwie ludzi o szczerych i do czynu wiodących przekonaniach katolickich, a owianych duchem prawdziwego patriotyzmu.

Dla informacji naszych czytelników podajemy, że wszelkie zgłoszenia adresować należy do biura „Związku”, w redakcji „Gazety Niedzielniej” (ul. Grodzkich 1. 2), które każdemu bliższych wyjaśnień w sprawie „Związku” udzieli.

Korespondencja.

Budapeszt, 24 maja.

Miljony na armaty. — Zdzieranie skóry dla... miłego pokoju. — Serwilizm delegacji i nędza ogółu. — Stosunki chwili i warunki bytu na Węgrzech. — Podatki zaległe i nowe ciężary. — Niechybna katastrofa. — Drożyzna w stolicy. — Zabawki arystokratyczne. — Ich arazjer. — Dwa pomniki. — Walka zacięta o... walki byków. — Zęcięstwo przedsięwzięcia.

Olbrzymie sumy, wotowane przez panów delegatów obu monarchij, na nowe armaty i na marynarkę, są po prostu grzechem, tem cięższym, ile, że popełnionym w zupełnej świadomości tego pewnika, że ludy anstro-węgierskiej monarchij, w nędzy materialnej pogrążone, ledwo odychać mogą pod ciągłym naciskiem podatków rozmaitych.

Takie „ściąganie skóry” z biednego obywatela, w celu utrzymania „miłego” pokoju na zewnątrz, to w następstwie ruina ogółu, która może się dać srodze we znaki monarchji nawet w niedalekiej przyszłości. Specjalnie chce mówić o ludności zamieszkującej państwo węgierskie. Terytorjalnie biorąc, to państwo duże, w płody ziemne bardzo bogate, w wielu kierunkach mało eksploatowane, naprzykład co do jego bogactw mineralnych, ale przy tych korzystnych de facto warunkach, słabo bardzo zaludnione, a wszelkie próby kolonizacji zawiodły — bo podatki uniemożliwiają egzystencję włościanina po wsiach — a po miastach drożyzna, w stosunku do przeciętnej miary zarobkowej jest tak wielką, że ani sposobu utrzymać równowagę w dochodach i wydatkach. Stąd, w kraju, w którym drugie tyle ludności mogłoby łatwo znaleźć dla siebie pomieszczenie, co dnia groźniejsze przybiera rozmiary wychodźstwo, i oto już dzisiaj mamy komitaty prawie wyludnione, bezproduktywne i bezwartościowe dla... samego państwa.

Wiedzą o tem doskonale sfery rządowe na Węgrzech, wiedzą posłowie, wiedzą delegaci, bo wie ogół i każda jednostka żyjąca, że nędza jest ogólnie wielką i staje się co dnia uciążliwsza dla każdego, a przecież pozwalają sobie wybrańcy ludu, jego posłowie i delegaci sejmu z lekkiem sumieniem, a może bez żadnego, wotować olbrzymie sumy na cele uzbrojeń, dla utrzymania nabytku pokoju — względnie problematycznej wartości zwycięstw „in spo” i ewentualnych zdobyczy może na... katyżen!

Rządy wspólne doskonale znają zapewne skład obu delegacji, wiedzą, że tych kilku opowijonistów nie potrafi przeszkodzić z góry zapewnionemu „votum” większości, wydają więc naprzód pieniądze, kupują armaty, budują okręty i robią wydatki jakie chcą, bo wiedzą, że rachunki, bądź to już przez nie załatwione, bądź jeszcze

pokryć się mające, przez delegacje wotowane im będą bez namysłu. Ten zgubny serwilizm jednak dwustu mamełków, przyprawia ludy zamieszkujące państwo węgierskie o nędzę, która musi się skończyć katastrofą ekonomiczną całego kraju.

Jak wiadomo 83 milionów złr. podatkowego długu winna została ludność państwa przez czas trwania t. zw. „ex lex”. Teraz dopiero przystępuje rząd do ściągania tych olbrzymich zaległości, z najbiedniejszych warstw społecznych. — Egzekucja co prawda jeszcze nie rozpoczęta, będzie jednak niebawem bardzo bezwzględna. — Pan minister finansów na Węgrzech, — raz uzyskawszy pozwolenie na ściąganie podatków, staje się panem egzystencji, lub ruiny setek tysięcy zaległych w podatkach osób i rodzin. Do tych przewidywanych ciężkich przejść w obecnej dobie bezrobocia i braku zarobku — przyłącza się widmo ponownego niechęci ludności, na rzecz uzbrojeń państwa. Przez tego nie trzeba zapominać, że państwo, które poniosło obecnie około 100 milionów koron straty skutkiem strejku kolejowego, zapłaciło je naturalnie drogą znowu zwiększonego podatku, choćby pod innym jakim tytułem. Podniesienie płac urzędników państwowych i komunalnych na całej linii, — jest także możliwym jedynie kosztem nowych ciężarów podatkowych. Czy wobec takich stosunków nie grzechem jest obarczać obywateli, — przeważnie ciężko pracujących ludności, — nowymi kredytami... milionowymi na uzbrojenie państwa pokojowo usposobionej monarchji? Na to pytanie, każdy, kto umie dalej patrzeć umysłem niż ma, — łatwo znajdzie odpowiedź.

Ustawa o inwestycyjnym funduszu, który niby dla polepszenia losu i dania pracy ludności, został przez Sejm węgierski uchwalony rządowi, a przez króla sankcjonowanym, nie stoi w żadnym stosunku, do ofiar materialnych, jakie ta ludność ponieść będzie musiała w okresie dwóch lat następnych.

W stolicy co dnia mamy większą drożyznę produktów spożywczych, bez których obejść się prawie nie może i najbiedniejsza rodzina. Apropozycyjna komisja miejska, czyli magistracka, to klika osób, na usługach wielkich przedsiębiorstw stojących, dobre wreszcie interesy robiących, — ale o dobro ogółu nie dbających zupełnie. Jeżeli ktoś posłyszysz że u nas kosztuje kilo zwykłego mięsa wołowego 90 cent., cielęciny kilo 1 złr. 20 centów — poledwicy 2 złr. 20 centów, jeżeli się przekona, że główka, tak zwanej wielkiej kapusty kosztuje 12 centów, jajo 3 centy, chleb 14, a mąka 15 centów za kilo, to przecież zrozumie, że w Peszcie życie jest bardzo drogiem, a mimo ciągłych głosów przeciw tej drożyznie podnoszonych, przecież miasto nie robi, bo karzele wielkich dostawców, opanowały

CYGARNICZKA

przez
Artura Gruszeckiego.

48 (Ciąg dalszy).

— Czy to ostatnie twoje słowo? — wstał zły z krzesła, bo nie spodziewał się odmowy stanowczej.

— Tak jest... póki nie znajdę równego zarobku, muszę być we fabryce.

— To i kwita z nami.

— Niech i tak będzie.

Nie pożegnał się, nie pozdrowił, tylko wybiegł z izby, trzasnąwszy drzwiami.

Matka ze łzami w oczach zbliżyła się do Stasi, a ujawszy jej głowę w swoje spracowane ręce, ucałowała ją w czoło, szepejąc:

— Biedne moje dziecko.

— E, moja mamó, wróci on, — upewniała siebie i matkę, chociaż coś jej mówiło, że ze Stefanem już skończono i nigdy nie wróci.

Wstała i szybko zaczęła się rozbierać, mówiąc:

— Strasznie dziś zmordowana, idę spać, bo jutro robota.

Wszystcy poezeli się układać do spoczynku, a Julka powiedziała:

— Przebrzydły ten Stefanisko..., Lepiej, że zerwał wcześniej, aniżeli później... Staszka byłaby z nim nieszczęśliwa... prawda mamó?

— Przystań... legnij i śpij.

Stasia długo w noc płakała po cichutku, żeby nikt nie słyszał i nie widział. Nie tyle bolało ją zerwanie ze Stefanem, ale piekło i paliło słowo jedno i jedyne:

— Cygarniczka!

XI.

Do Stasi leżącej jeszcze w łóżku podszła matka od kuchni na której gotowała się kawa:

— Już pół do siódmej... możebyś wstała.

— Tak późno?... Zaraz, zaraz... — i usiadłszy na łóżku, rzekła: Wie mama, zdaje mi się tak, jakobym była pijana...

— A może ty chora?

— Ej nie, tylko głowa mi ciężka i jakoś mi się nie chce, ani wstać, ani leżeć, ani robić.

— To zostań w domu... odpoczniesz.

Namyslała się chwilę... uprzytomniła sobie wczorajszą rozmowę ze Stefanem, jego żądanie, aby przestała być cygarniczką... miała wprawdzie ochotę zostać w domu... ale Stefan pomyśli, że ona chce go przebiegać, że dla niego została, i porwał ją gniew za jego niemądre żądanie, otrząsnęła się, że aż bujne ciemno-blond włosy rozsypały się i zakryły ramiona.

— Nie mogę mamó zostać, jeszcze mi kto zajmie miejsce wypychaczki, — mówiła, chociaż dobrze wiedziała, że dozorca zachowa dla niej to miejsce, ale nie chciała się przyznać, iż myśli jeszcze o Stefanie.

Ubrała się pośpiesznie, szybko wypila kawę i poszła do fabryki.

Jednak znać było po niej przy robocie jakiegoś zmęczenie i smutek, bo nie mogła usnąć z myśli Stefana i przyczyny dla której z nią zerwał.

— Cóż taka smutna? — szepnęła Sabinka.

— Alboż życie wesole? — westchnęła.

— E, ty dopiero zaczynasz, co ty wiesz o życiu... spytaj się mnie, co przeszedłam...

— Każdy człowiek ma swoje smartwienia.

Po chwili odezwała się Kasia zasuwaczka:

— Staszka, a co z asystentem?

— Tyle mnie obchodzi, co śnieg sześćdziesięcny — wruszyła ramionami.

— Pilnuj się jednak.

— Wiem, wiem — westchnęła.

W jakiś czas zawołał dozorca:

— Zagielska z raportem do pana asystenta!

Wstała automatycznie ze stołka, wzięła papier i poszła do biura.

— A to ty!? — zawołał uśmiechnięty.

— Przyszedłam z raportem.

Zbliżył się do niej, objął ją. — Zezwoliła

bez wzdrygnięcia, ucałował w czoło, w policzki, stała spokojnie, uśmiechając się jak pod przymusem.

— Przyjdiesz do mnie o szóstej?

— Dziś nie mogę w żaden sposób — odpowiedziała pamiętna nauki Sabinki.

— No, a jutro?

— Może... pnuć mnie pan.

— Cóż taka zimna?... obojętna!

— Nie wiem.

— Czy ty nie chora?

— Alboż wiem... głowa mnie boli.

— Ha... masz tu raport.

Wyszła i poprawiwszy włosy na kurytarzu, zasiadła do swej roboty.

— Co było z asystentem? — spytała Kasia.

— Nic... co mnie on obchodzi!

Po chwili wszedł asystent na wizytację, patrzył badawczo na pracujące maszyny. W jednej zgał zbytnie pośpieszną robotę; w drugiej marnowanie materiału; a gdy przystąpił do piętnastej, w której pracowały Bronka i Florka, rozkrzyknął się i zaczął odrzucać pół hordy gotowych papierosów. Maszynkę dwudziestą opuszcł, nawet nie spojrzawszy.

— Tym dobrze — mruknęła niezadowolona Bronka, patrząc z zawieszcą na dwudziestkę.

— Bo mają Staszka — uzupełniła Florka.

Bronka uśmiechnęła się ironicznie, a gdy rochodziły się na obiad, podszła do Stasi i rzekła:

— Powiem ci coś pod sekretem... wiesz Staszka, ty nie ufaj temu psu.

— Ani mi to w głowie.

— Pierwszy tylko krok trudny... a potem leci się na łeb na zryw. To ja ci mówię po przyjacielsku... Inne będą cię popychały, ale ty trzymaj się rękami i nogami.

— Nie bój się o mnie, wiem co robię.

— Wiesz Staszka... one same będą się później naśmiewały z ciebie i paleami pokazywały.

— Nie doczekają tego — uśmiechnęła się.

(Ciąg dalszy nastąpi).

targi miejskie i rządzi raczej magistratem niż magistrat niemi.

Zabawy arystokracji naszej trwają bezustannie i przeciągną się zapewne do połowy przyszłego miesiąca, do tego czasu bowiem przebywać będzie król wraz z całym dworem swoim, dyplomacja, no i nasza magnateria. Życie w „Park-Klubie“ w pałacu arystokracji krajowej na coraz arcyksiężnej Stefani, jest bardziej gorące w obecnej dobie. Tu zbiera się cały świat dyplomatyczny i arystokratyczny, a często bardzo arcyksiężna, nie rzadko zaś i sam król ze swą dla przypatrywania się grom i zabawom urządzanym przez magnatów. Honory domu w „Park-Klubie“ robi zawsze hr. Paweł Szapary i jego małżonka, z domu hrabianka Ludwika Przezdziecka. Pan Paweł Szapary stał się tak zwanym jenerałnym aranerem tych wszystkich zabaw publicznych, które się w stolicy odbywają. Umie on je urządzać, to prawda, a że może dotychczas pokrywać deficyty — to także prawda, więc zabawy zawsze są na wielką skalę projektowane i wielką reklamą salowane, jak przystoi naturalnie nazwisku i stanowi. Zjawomianemu przez hrabiego w społeczeństwie węgierskim.

Wkrótce odsłonięte będą dwa pomniki w Budapeszcie. Pierwszy, „skromny“ na ulicy Fabrycznej obok bulwaru Andrassyego, poświęcony pamięci zmarłego pośła Daniela Iranyiego, niegdyś centonowego przywódcy skrajnej lewicy, będzie odsłonięty w niedzielę przyszłą, drugi, wspaniały, na koszt państwa sporządzony, to pomnik Juliusza Andrassyego, przedstawiający zmarłego męża stanu w bogatej deli węgierskiej na koniu. Pomnik ten dłuta artysty rzeźbiarza Jerzego Zali, ustawionym jest przed gmachem nowego Sejmu kraj. i przedstawia hr. Andraszyego jako ministra prezydenta w chwili, kiedy konno towarzyszył królowi do aktu przysięgi w 67 roku. Pomnik Andrassyego odsłonięty będzie za miesiąc.

W prasie pesterńskiej i wśród sfer tak rządowych jak i miejskich władz, od których zależnym było pozwolenie, toczyła się przez cały tydzień zacięta walka o... „walki byków“. Zapal w tej walce co prawda był godzin lepszej sprawy. Było dużo przeciwników tego rodzaju igrzyskom — było dużo przemawiających za udzieleniem pozwolenia, — aż wreszcie zwyciężyło przedsiębiorstwo i oto igrzyska te hiszpańskie odbędą się u nas z całą pewnością w pierwszych dniach przyszłego miesiąca. Odbywać się zaś będą w Zwierzyńcu miejskim, a hipodrom na 15 tysięcy osób według planów hiszpańskiego architekta, już jest w budowie swej rozposzęty. Walka więc byka z torreadorem, będzie czas jakiś miała siłę przyciągającą dla setek tysięcy żądanych wrażeń i krwi widzów; to więcej jak pewna, mimo, że tak silnie prze-

ciw „walkom“ walczone u nas i piórem i słowem. Vederemo! I. P.

WOJNA.

Dalno.

Historja powstania miasta Dalno, o którym tak często wspomnieliśmy telegramy z dalekiego Wschodu, brzmi jak roudział bajki jakiejś czarodziejskiej. Miasto Dalno, położone jest w głębokiej dolinie na północno-wschodnim wybrzeżu półwyspu Kwantuńskiego w odległości 18 kil. od Portu Artura. Z trzech stron otaczają je wysokie wzgórza, z czwartej zamyka dostęp doń zatoka Taliennwan.

Tam, gdzie dziś wznoszą się wspaniałe budowle, otoczone przepysznymi parkami i ogrodami, przed pięciu zaledwie laty rozrzucone były nędzne lepianki chińskie. Jest to prawdopodobnie jedyne miasto na świecie, które po wybudowaniu go czekać musiało i czeka dotąd jeszcze na mieszkańców.

Architekt petersburski, który opracował plany Dalnego, podzielił miasto na 3 dzielnice: administracyjną, handlową i chińską. Pierwsza dzielnica mieści instytucje rządowe, jak: biura kolejowe, mieszkanie gubernatora i innych urzędników, biura telegraficzne i telefoniczne, więzienie, stację elektryczną i warsztaty, oraz 200 innych budynków rządowych. Dzielnica handlowa obejmuje powierzchnię 200 morgów i grupuje się dookoła placu Mikołajewskiego, z którego prowadzi na wszystkie strony 10 wspaniałych alei. Dzielnica trzecia przeznaczona jest wyłącznie dla Chińczyków; oddziela ją od poprzednich olbrzymi park i szkółki drzewne.

Rząd rosyjski nie szczędził milionów, ażeby tylko nowe miasto imponowało świetnością swoją, to też, pod względem zbytku, jeden chyba Paryż iść z nim może w porównanie. Szerokie, doskonale zabrukowane ulice, parki, ogrody, koleje miejskie, szpitale, świątynie, hotele, teatry, cudowna 40 stóp szeroka droga, ciągnąca się przez wzgórza sąsiadnie na długości 8 mil angielskich, wszystko to sprawia, że wierzyć się wprost nie chce, ażeby tu przed kilkun laty była pustynia, bez cienia prawie roślinności.

Dalno jest nadto krańcowym punktem wielkiej kolei syberyjskiej, obsługującej handel azjatycki na przestrzeni 5 tysięcy mil. Przed wybuchem wojny wychodził stąd dwa razy tygodniowo pociąg Dalno Moskwa, który 14-go dnia dopiero stawał u celu podróży. Kolej do Dalnego skraca podróż dookoła świata i zbliża Chiny o 7 dni do Europy. Do portu jego zawiążą mogą największe okręty; doki i warsztaty okrętowe były przed wybuchem wojny na ukończeniu.

W r. 1902 zawiąnęło do Dalnego 717 okrę-

tów handlowych i 1418 dżonek chińskich. Było między niemi 324 rosyjskich, 241 japońskich, 83 angielskich, 49 chińskich, 12 norweskich i po 2 duńskie, austriackie, niemieckie i amerykańskie. Dnia 24 lutego 1903 r. zawiął do Dalnego pierwszy pociąg pospieszny i tegoż dnia 2 okręty pospieszne odwioły pasażerów do Nagasaki i Szanghaju.

Dalno wydzierżawione zostało przez Rosję od Chińczyków na przebieg 25 lat. Teraz zostały tam tylko ruiny.

Kongres czeskich prawników.

W Pradze odbył się podczas Zielonych Świąt pierwszy kongres czeskich prawników, pod protektorem marszałka kraj. ks. Jerzego Lobkowicza i zjazd adwokatów. Na zaproszenie komitetu przybyli liczni goście słowiańscy, zwłaszcza Polacy, a wśród nich: dr Fryderyk Zoll, jako przedstawiciel akademii umiejętności, prof. dr E. Till, adwokat dr A. Till, poseł dr Głabiński.

W sobotę w południe odbyło się pierwsze posiedzenie zjazdu w sali Rady miejskiej. Uczestników powitał dr Dvorsky, prezes zjazdu i zaznaczył, że zjazd odbywający się równocześnie z kongresem prawników, jest odrębnym zebraniem ze względu na sprawy, dotyczące wyłącznie stanu adwokackiego. Następnie witał imieniem rady miejskiej prezydent miasta dr Srb, protektor zjazdu, poczem dr Koerner wygłosił odczyt „o prawnej powadze adwokatury i jej stanowisku w ustroju państwowym i społecznym“. Po referacie rozdzielił się zjazd na sekcje: prawniczą i stanową.

Powitanie kongresu odbyło się w sobotę wieczorem w salach hotelu Centralnego. Przemawiał prezes kongresu, rada dworu dr A. Randa, zwracając się w serdecznych słowach do uczestników, a zwłaszcza do Polaków. Wieczór wypełniły przemówienia, oraz śpiewy i muzyka. W niedzielę odbyło się posiedzenie kongresu w panteonie narodowym, pod przewodnictwem ks. Lobkowicza, który zajął obrady. Prezesami honorowymi kongresu ogłoszono dra Zolla i pośła Głabińskiego, których powitano hucznymi oklaskami i okrzykami. Po przemówieniu dra Wesselego, prezydenta wyższego sądu krajowego, przemawiali dr Zoll i dr Głabiński, mowy ich przyjęto serdeczną owacją. Wreszcie wygłosił odczyt rada dworu prof. dr Albin Braf.

W poniedziałek toczyły się obrady w sekcjach.

Na zjazd i na kongres nadeszły z różnych stron telegramy, między nimi z Krakowa: od red. czasopisma prawniczego i ekonomicznego, oraz ze Lwowa: od Tow. prawniczego i od red. „Przeglądu prawa i administracji“.

Władysław Leon Antoniewicz.

W. POL

w podręcznikach szkolnych.

Pragnąc dopełnić mój artykuł p. t. „Z życia W. Pola“, zamieszczony w kalendarzach na rok 1904 „Polaku“ i „Kalendarzu powszechnym“, p. Kasper Wojnar bez porażenia się ze mną, w swoim przypisku skreślił: „Warto jeszcze wspomnieć, że W. Pol był synem Niemca, austriackiego urzędnika i Francuski.“

Rodzina poety słuszenie dla wyjaśnienia prawdy ogłosiła w prasie lwowskiej i krakowskiej znane czytelnikom sprostowanie.

Znając p. Wojnara i jego cześć dla autora „Pieśni Janusza“, mogę zapewnić Wielece Szanowną Rodzinę poety, że p. Wojnar działał w dobrej wierze, powtarzając to, co o pochodzeniu poety słyszał w gimnazjum jasielskim i uniwersytecie krakowskim.

Sprostowanie tak konieczne, a tak krótko zredagowane, nie odnieśli zamierzonego skutku, jeżeli rodzina poety nie sięgnie tam, skąd młodzież, ucząc się dzieł polskiej literatury, fałszywe wynosi pojęcia.

Rzucmy okiem na podręczniki szkolne, jak się w nich przedstawia biografia W. Pola. Pocznemy od szkół ludowych, względnie wydziałowych.

Leży przed nami „książka do czytania na klasę V i VI szkół ludowych męskich“, ułożona przez prof. Franciszka Haburę.

Życiorys W. Pola jest błędnie skreślony. W. Pol był w 1830 zastępcą profesora języka niemieckiego w uniwersytecie wileńskim, bo profesorem wówczas był Benjamin Fryderyk Haustein.

Słabo występuje działalność Pola w powstaniu litewskim, godna szerszego omówienia. Po upadku powstania przebywał Pol nie tylko w Dreźnie, lecz wogóle w Niemczech, urządzając komitety Przyjaciół Polski z polecenia jenerała

Bema. „Pieśni Janusza“ wydał Pol w Paryżu, a nie w Dreźnie.

Powiedzenie: odbywszy podróż po Karpatach, którą opisał w „Obrazach z życia i podróży“, osiadł we wsi Kalenicy, w ziemi sanockiej, którą dzierżawił od Ksawerego hr. Krasieckiego, niegdyś majora kawalerji narodowej, jest również błędne. Pol odbywał przez cały szereg lat podróże naukowe, aby napisać „Geografię Polski“ (w 1846 zniszczoną). „Obrazy z życia i podróży“, to refleksyjne liryki nie były celem żadnej podróży poety. W. Pol nie dzierżawił Kalenicy od hr. Krasieckiego, lecz nią zarządzał, zdając ze swej gospodarki raporty właścicielowi, o csem świadczyć zachowane u hr. Krasieckich listy W. Pola. „Ożeniwszy się“ Pol nie mieszkał w żadnej, własnej wiosce, Marjampolu pod Gorlicami, bo owej wioski właścicielem był Teofil Ogończyk-Łętowski, major wojsk polskich, o csem zresztą obazorniej drukowałem w „Głosie Narodu“ nr. 83 z 11 kwietnia 1903. Poeta posiadał natomiast w Marjampolu t. zw. „domek pod dębami, ogród i kawał pola ornego tuż przy dworze Łętowskiego i gościńcu, wiodącym do Gorlic.“ Jako jedyny ślad bytności tutaj poety, wisi po dziś dzień kapliczka M. Boskiej na dębnie — staruszku.

Przystępując do oceny dzieł W. Pola, autor ustępu pisze: „W. Pol dziwnie przedstawia zjawisko. Z ojca Niemca, z matki Francuski urodzony, jest sam tak szczerym Polakiem, że nikt od niego lepiej nie umie wyrazić słowem ducha polskiego.“

Po życiorysie tak z prawdą zgodnym, następuje wyjątek z „Mohorta“, a następnie podciąga autor ustępu w książce do czytania pod tytuł: „Z Pieśni o ziemi naszej“, wyjątki 36 ust. Wstęp „A czy znasz ty bracie młody“, 37 ust. Gościnność polska: „Wielkie domy za granicą“, 38 Podole: „A w Podolu jak w stodole“, 39 Dobre rady i 40 Złote słowa bynajmniej nie należą do „Pieśni o ziemi“, a Dobre rady“ napisał W. Pol dnia 4 marca 1854 w Krakowie — na wiązanie Kaziowi hr. Mączyńskiemu,

bratu hr. Włodz. Dzieduszyckiej. Za szczegóły ten dziękuję PW. ks. prob. orm. S. Hasso-Marglewiczowi w Tyśmienicy.

Młodzież szkół ludowych kończy po większej części swoje studia i z takimi poglądami ima się zawodowej pracy.

Wiara zaś w niemiecko-francuskie pochodzenie poety tak silnie jest w młodej generacji zakorzeniona, że czytający ze zdziwieniem dowiedzieli się, iż rzecz ma się inaczej.

Nauczycielstwo krajowe znów jest krępowane rozporządzeniami, aby materiału naukowego nie rozszerzać, a ze seminarjów wynoszą młodzi nauczyciele rażąco sprzeczne wiadomości biograficzne, dotyczące W. Pola.

Pewna część profesorów-polonistów jest mniemania, że życiorys są zbyt czyste, a o tyle potrzebne, o ile służą do objaśnienia dzieł poety.

Jeżeli jednak młodzież ma takie biografje w książkach dla szkół ludowych i nie lepsze w „Wypisach polskich dla klas wyższych szkół realnych i seminarjów nauczycielskich“ w przerebieniu prof. Romualda Bobina, niech szanowna Rodzina poety nie dziwi się przypiskowi p. Wojnara przy moim artykule.

Przypatrzymy się rozwiewnemu życiorysowi Pola w owych „Wypisach polskich“, ileż tożdań ogólnikowo powiedzianych?

Nie powinny z powodu pobudek pedagogicznych istnieć w „Wypisach“ dla młodzieży, wchodzącej w zawód nauczycielski, lub wstępującej na politechnikę, zdania: „czy otrzymał nominację i czy rozpoczął wykłady, rzecz niepewna; w każdym razie, jeżeli się zaczęły, to nie trwały długo“, albo dalej: „w roku 1887 ożenił się i znalazł jakiś obowiązek u swego starego przyjaciela, Ksawerego Krasieckiego (z którego opowiadań napisał później Mohorta) i w Sanockiem mieszkał lat kilka“.

Co to znaczy „jakiś obowiązek“? jakiego on był rodzaju i że w Kalenicy mieszkał poeta, wspominałem wyżej; co do wyrażenia: „przyjaciel“ wielki, tu nakreślić można pytańnik.

Położenie w Tybecie.

Wyprawa angielska do Tybetu, która wzięła sobie za zadanie ustalenie i ngruntowanie wpływów angielskich w tym tajemniczym, olbrzymim kraju, do którego dopiero niedawno Europejczycy dotarli, znajduje się w tej chwili w trudnym położeniu. Ustawiczne walki z tłumami Tybetańczyków, chociaż zwycięskie, mocno nadwątlily małą ekspedycję, tak, że do Lasy, stolicy świętego Tybetu i siedziby arcykapłana paruset milionów budystów, nie rusza, ale czeka na mające nadejść posiłki.

Historja tej ciekawej politycznie wyprawy, jako ciosu wymierzonego przeciw Rosji, opowiadającej chytrze w ostatnich czasach wpływ nad Tybetem, jest następująca:

Rozpoczęła się 13 grudnia r. 1903. W dniu tym wyruszyło w drogę z Darjeeling, stacji klimatycznej i fortu, położonego w Himalajach 4000 m. nad poziomem morza, 60 żołnierzy Anglików, 2800 krajowców z armji indyjskiej z 6-ma działami, a mianowicie 2 maszynowcami, 2 górsnikami i 2 połowami, oraz z jednym lazaretem polnym. Poprzez przełęcz spuszczone się w dolinę już tybetańską: Canmbi (3000 m.). Marsz stamtąd przez bezdrożne skały, śniegi, pola lodowe przedstawiał niesmierne trudności. Była to jakby olbrzymia wycieczka turystyczna (oddziałowi towarzyszyło 8000 kulików, 1000 zwierząt jucznych) przedzierająca się z niesłychanym mrozem przez pod niebo sięgające góry. Wśród strasznego zimna (termometr spadał do 30° poniżej zera) przedostano się przez Fari, przełęcz Tangla do Tanu, miejscowości leżącej na północnej stronie pasma. Tam mogli Tybetańczycy zamknąć dalsze przejście małą garścią ludzi. Ale nie zrobili tego. Obozowali przez kilka miesięcy o 10 km. opodal, aż wreszcie napadli na ekspedycję.

Napad zupełnie się nie udał; stracili 310 ludzi, wielu mieli rannych, gdy tymczasem po stronie angielskiej było tylko 13 rannych. Nie dali jednak za wygraną żołnierze Dalaj Lamy; po raz drugi stawili opór w wądoie czerwonego boga, z wynikiem równie nędznym. Wyprawa ruszyła dalej do Gjangtse, przebywszy 200 km. w linii powietrznej, nie straciwszy w walkach, nie licząc rannych, ani jednego żołnierza. Stała tam 13 kwietnia b. r. Natomiast choroby mocno ją nadszarpnęły. Tymczasem Tybetańczycy zagrozili tyłom. Aby więc połączenie utrzymać i zapewnić sobie odwrót, uderzyli jeszcze raz Angliey. U stóp przełęczu Kharo przyszło do bitwy. Z 7.000 Tybetańczyków padło na placu boju 250, ale tym razem i Angliey ponieśli względnie większe straty, bo z oddziału zginęło 25 żołnierzy i kapitan.

Prawie równocześnie, korzystając z tego, że oddział wyruszył z obozu, napadnięto na porozstawiane w Gjangtse tabory. Ale i tam Tybetańczyków ze stratą 250 ludzi odparto. Zdawało się Anglikom, że już im nie w drodze do Lasy na przeszkodzie nie stanie. Tymczasem stała się rzecz zupełnie nieprzewidziana. Tybetańczycy usadowili się w forcie koło Gjangtse i z odległości 1200 m. prażą obozujących Anglików

„W roku 1846 mieszkał już w własnym majątku, pod Krosnem i tu, podczas wypadków ówczesnych, napadnięty w domu, pokaleczony, zaprowadzony był do więzienia i trzymany we Lwowie do roku 1848“. Którejże wioski był Pol właścicielem, gdzie i jaki pod Krosnem posiadał majątek, w którym go dosięgły krwawe wypadki 1846 r.?

Pol nie posiadał żadnego majątku pod Krosnem, był jedynie właścicielem wówczas „domu pod dębami“ w Marjampolu przy Gorlicach i tu mieszkał od 1840—1847 r.

Krwawe wypadki dosięgły Pola we wsi Polance przy Krośnie, majątku Tytusa Strzemię-Trzecieckiego. Pokaleczony Pola i Trzecieckiego odwieziono do Jasła, a następnie do Lwowa; poeta uwolniony został z więzienia 7 lipca 1846.

Profesorowie inni, dla których życiorys jest potrzebny, widzą jak słabo i chwiejnie skreślono biografię Pola, zaglądają do innych podręczników historii literatury polskiej, ale tylko w tym celu zapewne, aby się przekonać, że nad Polem zawisło jakieś fatum, że i w tych podręcznikach również są same niepewności.

Mają sięgać do studjum biograficzno-historycznego, którego dotychczas nie było?

Z powodu mylnie skreślonego życiorysu Pola, profesorowie często pomijają biograficzną część; kończy się zwykle na czytaniu, lub dysputie z uczniem „śmielszej natury“, który nie chce „intra in verba magistri“.

z dział i karabinów. Skąd broń dostali, niewiadomo. Prawdopodobnie Rosja wyświadczyła im tę przyjacielską usługę, aby się pozbyć konkurenta. Tak więc misja angielska swego planu nie spełniła i musi albo rozpocząć odwrót, który się może zakończyć klęską, albo czekać na posiłki, które mogą przybyć dopiero za parę miesięcy.

KRONIKA.

Kalendarzyk kościelny. Dnia piątek Suchy dzień, Bedy wymawcy doktora kościoła i Jana papieża męczennika; w sobotę Suchy dzień, Augustyna Kant. i Emilia.

Kalendarzyk astronomiczny. Wschód słońca rozpoczyna się dziś o godz. 8 minut 44, zachód przypada o godz. 7 minut 29, długość dnia godzin 15 minut 45.

Kupujecie tylko u Chrześcijań!

Morderstwo. Z Ropczy piszą nam: Dnia 24-go maja popełniono morderstwo we wsi Bryznej koło Ropczy. Znalaziono zamordowanego niedaleko karocmy pokłute strasznie dwie żydówki matkę Hindę Szbraak i córkę jej Esterę. Morderca pozapychał usta swoim ofiarom ziemią, żeby nie mogły wołać na pomoc. — Dotąd aresztowano ostery indywidua podejrzane o morderstwo. Mordercy pragnęli widowni; srobować karocmę, ale przeszkodził im w tem sya zamordowanej, który właśnie powrócił z Ropczy do domu, gdy sprawca zbrodni umykał przez okno.

Laskownicki contra Szczepański. Wydział tow. dziennikarzy polskich we Lwowie na posiedzeniu z d. 25 maja b. r. zajmował się pismem p. Bronisława Laskownickiego, w którym ten zawiadamia prezesa tow. p. Adama Krechowickiego, że skutkiem zarzutu p. Ludwika Szczepańskiego, wymierzonego przeciw osobie p. Bronisława Laskownickiego, w czasopiśmie „Nowiny“, nr 117, z dnia 22 maja b. r., a uwłaszczającego jego czoł, oddaje swoją sprawę do rozpatrzenia wydziałowi i aż do załatwienia jej rezygnuje ze stanowiska sekretarza i członka wydziału towarzysstwa.

Wydział tow. po dokładnem zbadaniu sprawy i opierając się na piśmie „Czytelnia akademickiej“ we Lwowie z dnia 24 maja 1904, jednogłośnie uznał u czyniony p. Laskownickiemu zarzut w dotyczącym numerze „Nowin“ za bezpodstawny, uchwalił nie przyjąć rezygnacji i uprosił, aby nadal na swoim stanowisku pozostał.

Za wydział tow. Dziennikarzy polskich:

Michał Rolle,
za sekretarza.

Adam Krechowicki,
prezes.

Mylną okazała się wieść jakoby znany publicysta i współredaktor „Głosa“ został z Warszawy i wogóle z cesarstwa wydalony. Skwapliwy korespondent jednego z dzienników poznańskich wysnuł wieść tę z faktu chwilowego wyjazdu p. Bartoszewicza z Warszawy do Krakowa. Pan B. jednak obecnie znajduje się znowu w Warszawie, i jak nam donoszą z autentycznego źródła, swobodnemu pobytowi jego tam nie ma zagrażać.

Gorlice. (Tel.) Jutro przybywa tutaj ks. biskup Pelczar, w którego stanie zdrowia nastąpiło znaczne polepszenie — celem poświęcenia kościoła.

Dr Orłowski został już odstawiony do Wiednia.

KRAKÓW, 27 maja.

Odbyły się wczoraj wybory w gminie Nowa

Osoby i miejscowości pomijam.

Rok bieżący przyniósł nam długo oczekiwaną monografię poety. Autorem tej pracy jest p. Mauryey Mann.

Polegając na pracy K. Estreichera: „Wincenty Pol, jego młodość“ (Lwów 1882) pisze autor najnowszej rzeczy o W. Polu, że K. Estreicher „schrzął doszczętnie tradycyjne wiadomości o wychowaniu Franciszka, o jego rodzinie i przodkach, wiadomości nieprawdopodobne, a powtarzane bezkrytycznie przez kilku biografów.

Ale burząc tradycję rodzinną, Estreicher nie zbudował na jej miejscu gmachu, opartego na trwałych, niezbitych posadach. Przeciwnie twierdzi on, że nie ma zupełnej pewności ani co do dat z życia ojca poety, ani co do jego rodziny i przynajmniej, że są to jego domysły, mające tylko cechę prawdopodobieństwa.

P. Mann opierając się na niepewnościach i domysłach, zbudował wiele kartek w swej monografii, której trudno przyznać wartość źródłową, mimo wielkiej usilności w poszukiwaniu materiałów i sumiennej pracowitości i brak też p. Mannowi znajomości ludzi i miejscowości, które opisuje. Książka jego, tak upragniona, mimo licznych zalet nie może się równać z pracami najnowszymi o Ujejskim lub Zaleskim.

Więć narodowa. Naczelnikiem gminy wybrany został gospodarz Piotr Rosół, zastępcą naczelnika Józef Nalepa, asesorem Tomasz Bacek gospodarze. — Ze strony rządu obecny był przy wyborach k. o. p. starosta krakowski p. Wł. Mięsiewicz. Wybory ukończono około godz. 3 popołudniu.

Za dni kilka odbędą się również wybory naczelnika gminy i tegoż zastępcy w gminie Krowodra. — Jako najpoważniejszych kandydatów wymieniają radców gminnych p. Roberta Stillera i A. Zbroję. Zdaje się, że wybór ten będzie jedaomyślny.

Z kraj. Tow. rybackiego. Uroczyste walne zgromadzenie członków na moczzenie 25-letniej działalności Tow. odbędzie się w sobotę 28 maja b. r. w sali Rady miejskiej o godz. 10 przed południem. Porządek dzienny jest następujący: Słowo wstępne wypowie prezes dr F. Wilkosi; telegram hołdowniczy do monarchy i telegramy dziękczynne do władz państwowych i autonomicznych; zamianowanie członka honorowego; pamiątki 25-letniej działalności Tow., wygłosi wiceprezes Tow. prof. J. Rozwadowski; święcenie muzeum rybackiego w gmachu Akademji umiejętności. Na zgromadzenie to zaprasza wydział zarówno członków, jak gości rybactwu żyłciwych. Tego samego dnia o godz. 3-iej po południu odbędzie się zwyczajne walne zgromadzenie tylko członków Tow. z następującym porządkiem dziennym: Przejście protektu z ostatniego walnego zgromadzenia; sprawozdanie z czynności za r. 1903; sprawozdanie kasowe za rok 1903 i wnioski komisji rewizyjnej; wybór 2 członków wydziału, jednego do komisji rewizyjnej i wnioski członków.

W razie braku kompletu wymaganego statutem, odbędzie się walne zgromadzenie tego samego dnia o godz. 4-iej po południu, bez względu na ilość obecnych członków.

Nabożeństwo. W niedzielę Trójcy Przenajświętszej, przypada święto Patronalne kościoła OO Dominikanów. W tymże dniu odprawione będą uroczyste Nabożeństwa w kościele św. Piotra i Pawła i w kościele Braci Miłosierdzia na Kasimiersu.

Rada miasta w krótkim czasie straciła czterech członków ze swojego grona, na których jako następcy powołani być mają z I. Koła wyborczego pp. dr. Adam Doboszyński i dr. August Sokołowski, z II. Koła pp. Wacław Anczyz i Jan Kwiatkowski.

Teatr ludowy. Budynek teatru został w ostatnich dniach odświeżony. W sieni wchodowej budynku na jednej ze ścian wymalowano dwóch koszyarów, stojących przy armacie. Wewnątrz restauracja budynku nastąpi z początkiem przyszłego tygodnia. Zwrócić tylko należy uwagę teraźniejszego właściciela budynku, aby oczyścił nieco plac przy budynku się znajdujący i poprowadził dogodniejszy chodek do teatru. Wtedy może i publiczność znacznie częściej uczęszczać do teatru ludowego.

Odczyt. Staraniem biura reklamy i rozpowszechnienia wyrobów krajowych, odbędzie się dnia 30 b. m. o godz. 6 po południu w sali krak. Rady pow. ul. Pijarska l. 1, odczyt, który wygłosi kierownik Biura reklamy p. dr. Olszewski, na temat: 1) Reklama kupiecka u nas i artysty w nowoczesnej reklamie zagranicznej; 2) Zakazanie wydawnictwa „Skrowidza przemysłowego“ dla interesów przemysłu i handlu. Wstęp wolny.

Kurs zawodowy dla uczniów piekarskich. Zakończenie roku szkolnego dla uczniów piekarskich, oraz wystawa prac piśmienniczych, odbędzie się dnia 29 maja o godz. 12 w południe, — po uroczystym nabożeństwie w kościele św. Krzyża — w lokalu Stowarzyszenia „Związek kat. ozol. piekarskich“ ul. Krapiwca l. 3.

Polskie Tow. gorzelnicze urządza wspólną wycieczkę na wystawę spirytusową do Wiednia w dniu 28 b. m. Punkt zborny: dworzec kolejowy w Krakowie przed godz. 8 rano. Członkowie Tow. gorzelniczego powrócą dnia 1 czerwca do Krakowa, gdzie odbędzie się Walne Zgromadzenie tegoż Tow.

Wicezór humorystyczny art. p. G. Fischera, zapowiedziany na wczoraj, został odłożony na najbliższą sobotę, z powodu chwilowej niedyspozycji artysty. P. G. Fischer wystąpi w sobotę i w niedzielę w sali teatru lud. Nader uroczysty program wieczora obejmuje między innymi nowe dwa monologi: „Zwierzenia tatki“ i „Wydaje mi się oórka za mąż“.

Sadzak na plantacjach przy ulicy Basztowej wkrótce zostanie oddana do użytku publicznego. Roboty kamieniarskie zostały już ukończone, teraz pracują tylko jaszczce ogrodnicy, którzy przyczyszają cały teren naokoło sadzawki kłębami i krzawami. Sadzawka przedstawia się bardzo ładnie. Na tle wspólnych lip, nieco na wzniesieniu stoi pomnik „Bojana“. Od pomnika tego nieco dalej prowadzi ostery schodki kamienne na most łukowy, nad którym świecą dwie lampy gazowe, zwrócone ku obu częściom sadzawki. Płazy w tej części zostały nieco zwężone, tak, że u wylotu stojąca budka sodowa będzie musiała być przeniesiona nieco bliżej ul. Sławkowskiej. Przeniesienie to nastąpi w tych dniach.

Nowa ujeżdżalnia P. Stachowski tymi dniami

Jedwabie Henneberga

od 65 ct. do 3 zł. 70 c. za m. jakoteż zawsze nowości w czarnych białych i kolorowych, „Jedwabach Henneberga“
od 60 ct. do 11 złr. 35 ct. za metr, gładkie w paski w kratki, wzorowane adamaszkowe itd.
Adamaszkowe mater. od 85 ct. do zł. 11-80
Jedwabie halowe od 60 ct. do zł. 11-35
Batyset jedw. na suknie od zł. 9-90 43-25 „ „ „ „ „ „ 11-35
Fulardy drukowane od 60 ct. do zł. 3-70 „ „ „ „ „ „ 11-35
Za metr z opłatą cła i porta do domu. Wzory odwrotnie. Porto do Szwajcarii podwójne.

G. HENNEBERG, Seiden-Fabrikant, Zürich.

przedłożył budownictwu miejskiemu plany na budowę nowej ujeżdżalni, na własnym gruncie przy ulicy Rejskiej. Budowa nowego tattersalu rozpoczęła się w najbliższym czasie, gdyż ujeżdżalnia miejska pod Kapucynami będzie wkrótce zburzona. Pan Targowski zamierza przenieść swoją szkołę jazdy konnej do nowej ujeżdżalni.

Nowa chrześcijańska firma. Zostający od wielu lat w rękach żydowskich handel towarów kolonialnych przy ulicy Florjańskiej na rogu ulicy św. Marka, przeszedł obecnie w ręce chrześcijańskie. Handel ten nabył p. Tomasz Trzosa. Wobec tego, że wszystkie tego rodzaju handel przy ulicy Florjańskiej są wyłącznie w rękach żydowskich, firma p. Trzosa niewądnicie znajduje poparcie chrześcijańskich mieszkańców tej dzielnicy, — a z naszej strony życzymy jej „Szerzść Boże“!

Morderstwo pod Ropczycami. Na sądzie zamordercy w Brzysku, wysłała policja krak. swego agenta na miejsce popełnionej zbrodni, celem wyłączenia sprawy.

Jak nam w ostatniej chwili donoszą, morderstwo było połączone z rabunkiem, gdyż sprawca, niewydolony dotąd, zrabował z karozy gotówkę 120 kor. i słoły pierścionek.

W pogoni za futrem. We czwartek ubiegły zgłosiła się na inspekcję policyjną pani Marja Cygaarowicz, żona agenta pol., i podała, iż przed godziną skradziono jej futro, z dema przy ulicy Bosańskiej. P. komisarz Cosemana natychmiast wysłał na miasto agenta pol. Chojackiego, który przedewszystkiem udał się na ul. Szpitalną. Tu jednak nie spotrzymał u żydowskich handlarzy skradzionego futra, udał się do zakładu zastawczego p. Angelusa, na ul. Wiślanej. Gdy i tutaj futra nie było, poszedł do kufiera Jachimskiego na ul. św. Jana i tu spotkał się oko w oko z Wacławem Kapuścińskim, malarzem pokojowym, który futro pani Cygaarowiczowej sprządał. Futro to Chojacki natychmiast zabral i przyaresztował Kapuścińskiego.

Gdyby to policja zawsze tak energicznie działała!

Zamiatanie ulic bez kropienia jest w naszym mieście plagą nieustającą. Stróż kamieniarz są na tyle opieszały, że przy zamiataniu chodników w jakiegokolwiek porze dnia nie wezmą nigdy do ręki konewki, ażeby chodnik skropić, ale podnoszą miotłami tumany kurzu, zwłaszcza, jeżeli wieje wiatr ostatek silniejszy. Pył wówczas nie tylko osiada na sukniach przechodniów, ale przy oddychaniu przenika do płuc i podkopuje zdrowie ludzkie.

Wszystkiemu mogłoby zapobiedz gorliwy nadzór, aby stróż przestrzegali przepisów o kropieniu.

Składki na Wawel. Dnia 28 kwietnia 1904 r. odbyło się w domu p. Ulanowskiej rozbiore puszek składkowych na odnowienie Zamku królewskiego na Wawelu.

Puszki przyniosły i nadesłały następujące osoby: Prof. Browiczowa, pani Rychtowska Stan., Szumlańska Teofila, Trzetrzeńska Izabella, Żeleńska Iza, dr Gwiazdomorski, prof. Ulanowski Bol. Apteki, cukiernie, handel, sklepy i rozmaite instytucje, mianowicie: Armatowicz, Bazar krajowy, Bank hipoteczny (pp Czapelski, Glaser i kantor), Czaplicki Karol, Fenz, Fischer Jan i Sp., Głowański Wacław, Gralewski apt., Hawelka Antoni, Kesa cześć. m. Krakowa, mianowicie: (pp Dorawski, Hamerlak, Kowalski Stefan, Szymański), Kasa chorych, Krzyżanowski księg., Maurizio, Mirkiewicz, Piatkowski, Porębski Stefan, Reim i Sp., Schultz Andrzej, Smidowicz, Wołkowski, Zajączkowski.

Pani Ulanowska złożyła swoją puszkę oraz gotówkę, którą Jej przyniesiono i nadesłano.

Ogólna suma składki obecnej wynosi 165 k. — które złożone zostały do Kasy oszczęd. miasta Krakowa na ks. nr 155.456.

Całość zaś dotąd uzbieranej składki wynosi 122.855 k. i 66 h.

Z powyższej sumy oddano ks. kardynałowi na odnowienie Katedry na Wawelu 19.258 k. i 08 h., pozostaje zatem 103.577 k. i 58 h. na odnowienie Zamku królewskiego na Wawelu, gdy z wojska opróżniony będzie i na Muzeum narodowe zamieniony zostanie.

Następne rozbiore puszek odbędzie się w domu p. Ulanowskiej Garnarska L. 15 dn. 28 maja 1904 r., między godziną 4 a 8 po południu.

Gabryelski kupuje, sprzedaje i najmuje fortepiany, pianina, harmonje i pianole — krajowe i zagraniczne — nowe i przebrane — za gotówkę i na spłaty — bez zaliczki.

Repertuar teatru miejskiego.

W sobotę 28 maja: „Siostry bliźnię“, kom. w 4 akt. Furdy (nowe!).

W niedzielę 29 maja: „Kościuszko pod Racławicami“, obraz hist. Lasoty.

We wtorek 31 maja: „Przedstawienie operowe“.

We środę 1 czerwca: „Siostry bliźnię“, kom. w 4 akt. L. Furdy (ceny zwykłe).

Kącik humorystyczny.

Napis na szyldzie.

„Tu mieszka cyralik, oraz pijawki i strzyżenie włosów“.

Miedzy nurkami.

— Czy uwierzyasz, że ja dzisiaj minut mogę pod wodą usiedzieć.

— Ii, ja raz siedziałem całą godzinę i nawet nie wiedziałem o tem, gdyż po daniu nurka — usnąłem zaraz.

Poeta nadzieje.

— Pewna dama ze świata paryskiego zapytała znanego prawnackiego poetę Mistrala, czy też ma dzieci. „Jeszcze nie mam“ — odpowiedział spokojnie 74 letni poeta.

DZIAŁ EKONOMICZNY.

Dyrekcja lasów i dóbr skarbowych we Lwowie rozpisuje na dzień 31 maja 1904 godz. 11 przed południem publiczną licytację ofertową: 1) na sprzedaż użytkowego drzewa jodłowego i świerkowego w ilości około 14 000 m³ roczaie, oraz 2) na wydzierżawienie rządowego tartaku parowego w Starawie (obok Chyrowa) na przeciąg lat 6.

Bliższych informacji udziela Iba handlowa i przemysłowa w Krakowie.

Nasze gorzelnictwo.

Ze strony fachowej otrzymujemy następujące ważne uwagi:

Odnosnie do odezwy krakowskiego Tow. rolniczego, wzywającej właścicieli gorzelni galicyjskich do wzięcia jak najliczniejszego udziału w obradach kongresu dnia 29-go maja 1904 roku w Wiedniu, uważam za mój obowiązek zwrócić uwagę kół interesowanych, że uchwała zapadła na ankiecie w sprawie kontyngentu spirytusu przed tygodniem w Wiedniu, nie jest korzystną dla gorzelnictwa galicyjskiego, i że pożądanem jest, aby na kongresie, mającym się odbyć w Wiedniu, uzyskano pomyślniejsze warunki rozdziału kontyngentu.

W myśl bowiem obowiązującej do r. 1908 ustawy, dla 163 gorzelni nowych mógł być przydzielony kontyngent w wysokości 87.000 hektolitrow, z czego na 97 gorzelni gal. mogło przypaść około 51.000 hl. — przyczem stare gorzelnie galicyjskie, których ogólny kontyngent wynosi około 509.000 hl., straciłyby około 30.000 hl., wobec czego kontyngent gorzelniarni całego kraju powiększyłby się około 21.000 hl.

W myśl zaś uchwały na ankiecie w Wiedniu zapadłej, kontyngent gorzelni nowych nie będzie przekraczał 60.000 hl. czyli, że na nowe gorzelnie galicyjskie wypadnie około 35.000 hl. przyczem stare gorzelnie galicyjskie stracą około 20.000 hl., tak, że ogólny kontyngent gorzelniarni Galicji będzie o około 60 tysięcy hl. mniejszy od tego, jakiby przypadł Galicji w udziale, gdyby przeprowadzono rozdział kontyngentu w myśl istniejącej ustawy.

Spodziewać się należy, że galicyjskie Towarzystwa rolnicze zajmą się tą sprawą, poruszają ją przez swych zastępców na kongresie w Wiedniu i nie dopuszczą do pokrzywdzenia interesów gorzelnictwa galicyjskiego.

Kronika literacko-artystyczna.

W Maju.

Powiedziałem ci bez gniewu:

Wierz mi, dziewczę, wierz!

Kiedy pójdziesz na „rendez-vous“,

To futerko bierz

Ze sobą!

Chociaż w maju — bierz!

Za nie były słowa moje,

Za nie rada ma...

Teraz katar obydwójce

Mamy, ty i ja,

Przez ciebie!

Mamy, ty i ja!

EL.

WOJNA.

Depesze dzienne.

Z Portu Artura.

Czifu 26 maja. Przybył tu dzisiaj pewien francuski podróżny, który przyglądał się z odalenia ostatniemu ostrzeliwaniu Portu Artura. 8 wielkich japońskich okrętów wojennych krążyło przed wejściem do Portu Artura, a nastę-

pnie ustawiły się bokiem do portu i ostrzeliwały go przez 10 minut. W Dalnym według doniesień tego podróżnego wszystko spokojnie, słychać jednak, że lada godzinę oczekują ataku Japończyków. Urzędnicy cywilni i wojskowi są przygotowani na opuszczenie Dalnego. Próby Rosjan wysadzenia doków i zakładów w powietrze nie udały się. Główne siły Japończyków są skoncentrowane w Pitsewo i Kinczu. Wojska te posuwają się po obu stronach półwyspu na Port Artur. W zatoce Peczili strzelał japoński pancernik na niemiecki parowiec „Czifu“ nie zrozumiałszy jego sygnałów. — Ostatniej nocy strzelano na wysokości Liaotiesaan na szwedzki parowiec „Kazin“. Dotąd nie wiadomo skąd pochodzili strzały.

Rosjanie na Kereł.

Seul 26 maja. Donoszą z Gensan, że Rosjanie zniszczyli w Hanheng mansolea wzniesione przed 540 laty przez założyciela panującej obecnie dynastji w Korei i spalili znajdujące się tam relikwie, które Koreańczycy uważali za świętość.

Potwierdza się wiadomość, że w Kienseng stoją Kosacy z 20 działami. Przypuszczają, że Kosacy ci należą do konnej baterji transbajkalskiej, przydzielonej jeszcze przed wybuchem wojny do pierwszego korpusu armji we Władywostoku.

Garnizon w Seul ma wynosić tylko 800 ludzi.

Depesze nocne.

Zdobycie Kinczu.

Londyn 27 maja (Tel. wł.). Wojska japońskie zdobyły wczoraj miasto i twierdzę Kinczu na półwyspie Liaotung i w ten sposób uzyskały pierwszą podstawę do zajęcia Portu Artura.

Kłeska Rosjan jest zupełną.

Tokio 27 maja. (Tel. wł.) Według sprawozdań generała Oku, dowodzącego II armją japońską na półwyspie Liaotung, bitwa pod Kinczu i zdobycie twierdzy, miało przebieg następujący:

We środę dnia 25 b. m. Japończycy zaatakowali wojska ros. stojące pod Nankialing. Były to przede wszystkim korpusy ros., którego główne siły stały w Kinczu. Na pozycje ros. rozwinęli Japończycy silny ogień artylerji.

Po gwałtownem bombardowaniu Nankialing, Rosjanie cofnęli się do Kinczu.

Wczoraj zaczęło się ostrzeliwanie Kinczu. — Ogień dział artylerji japońskiej był skierowany głównie na cytadelę, najsilniej obwarowaną. Kiedy po gwałtownym ogniu wśród załogi cytadeli zaczęło powstawać zamieszanie, piechota japońska rzuciła się z bagnietem w ręku do ataku na cytadelę i zdobyła ją odrazu.

Część załogi ros. poddała się, część cofnęła się na wzgórze na południe od Kinczu. Artylerja japońska rozwinęła teraz ogień działowy na te wzgórza. Ten ogień był tak silny, że szeregi rosyjskie wkrótce zaczęły się chwiać.

Właśnie wojska rosyjskie zamierzały opuścić swoje pozycje, gdy piechota japońska otrzymała rozkaz do ataku na bagnety.

Na pułki japońskie, pędzące na wzgórze, rozpoczęli Rosjanie ogień z wszystkich dział. Japończycy padali gęstym trupem, ale pomimo to szeregi ich nie załamwały się, lecz w porządku, z zimną krwią i z zaciętością doszli do pozycji rosyjskich.

Wywiązała się zacięta walka na białą broń. Rosjanie stawiali rozpaczliwy opór; Japończycy uderzali z podwójną zaciętością.

Wreszcie pękły szeregi rosyjskie i Rosjanie na całej linii bojowej w popłochu i nieładzie rzucili się do ucieczki ku Portowi Artura, zostawiając zwycięzcom wszystką amunicję i bagaże.

Japończykom przypadło w udziale świetne, choć krwawe zwycięstwo.

Straty obustronne są znaczne. Na razie nie można ich oszacować.

Ruchy wojsk japońskich.

Tokio 27 maja. (Biuro Reutersa.) Generał Karoki donosi z przedwczoraj: Po bitwie koło Topo, ros. kawalerja zajęła stanowisko koło Pataossi. Japończycy zaatakowali ją i pobili. Krajowcy opowiadają, że po stronie ros. 3 padło a 18 jest rannych. Po południu wzięto do niewoli 1 oficera i 1 żołnierza.

Czifu 27 maja. (B. Reutersa.) Według ostatniego doniesienia, Japończycy, którzy wylądowali koło Taudzu, maszerują dalej wzdłuż li-

poleca po tanich cenach na damskie suknie

Najmodniejsze materje wełniane czarne i kolorowe,

Najrozmaitsze materje bawełniane i miciane kolorowe.

Chustki, Pledy, Echarpki wełniane, Koce wełniane i bawełniane, Kapy, Szyfony, Per-

kale, Dymki białe, Dryle, Flranki, Pończochy, Skarpetki, Ciasteczki i ciasta, Ręczniki

Wszystkie towary w doborowych gatunkach

Józef Krzyszkowski

w Krakowie, przy ul. Florjańskiej L. 17

naprzeciw hotelu „pod Różą“

1793

niki kolejowej. Tak samo maszerują Japończycy z Pitsewo w kierunku Dalgego. Ubiegłej nocy szalała w zatoce Peczili silna burza.

Cz. 27 maja. (B. Reuters.) Z listu pewnego japońskiego korespondenta wynika, że Japończycy dnia 19 b. m. wysadzili jeden pułk w zatoce Kerr.

Raport urzędowy.

Petersburg 27 maja. (Oficjalnie.) Telegram urzędowy do j. s. tabu z dn. 25 b. m.:

W ogólnym położeniu nie zaszła żadna zmiana. Z okolicy Fengwangczeng donosiła nasza kawalerja, że Jap. ścignęli w okolice Fengwangczeng 30.000 piechoty, 2000 kawalerji i 36 dział polnych, oraz wznoszą tam fortyfikacje. Oddziały ich straży przedniej doszły do 30 km. na północ od rzeki Elkaho. W jap. kawalerji bardzo wiele koni ma być słabych.

Z okolicy Pitsewo i Kwantung donoszą nasze wywiady z d. 23 b. m., że jap. straż przednie obsadziły węgłosa o 3 km. na poł. od stacji Wafantien. O 4 km. za nimi stoją dwa swardrony kaw. i 2 1/2 kompanji piechoty, których front kryją posterunki, złożone każdy z 40 żołnierzy. Dalej na południe wzdłuż linii kolejowej ustawiona jest piechota i kawalerja. Koło Pulantien skoncentrowany jest oddział z 3000 ludzi i 5 działami. Koło Pitsewo i na południe stamtąd dalej odbywa się lądowanie, skąd wojska odchodzą na południe w kierunku Kinczu.

Według doniesień Chińczyków d. 18 b. m. stoczono koło Kinczu walkę, w której Japończycy mieli stracić 700 ludzi, a Rosjanie ponieśli mniejsze straty.

Japończycy rozpoczęli przed pięciu dniami lądowanie koło Takussan, i — jak donoszą — wysadzili na ląd dotąd 50.000 ludzi, głównie piechoty. Wiadomości tej atoli dotąd nie sprawdzono. Wojska te maszerują w kierunku Siuan, oraz Portu Artura i Czindaisa.

Podczas starcia jednej sotni Kozaków z oddziałem japońskim koło Titkussima w nocy 21 b. m., powstało w szeregach japońskich wielkie zamieszanie. Japończycy otworzyli nieregularny ogień na Kozaków, atoli w ciemności kilkakrotnie skierowali ogień na własne szeregi.

Z Chin.

Londyn 27 maja. (Tel. wł.). Z Pekinu nadeszła ta wiadomość, że rodziny chińskie w Mandżurji zaczynają opuszczać swoje siedziby i cofać się ku Pekinowi.

Z tego można wnioskować, że Chiny, skłonne do złamania neutralności, zaczynają się przygotowywać do rozpoczęcia wojny z Rosją.

Miny.

Londyn 27 maja. (Tel. wł.). „Daily Mail“ donosi z Tokio, że w kołach wojskowych jest wiadomością, iż Rosjanie za pomocą członków chińskich rozrzućli miny po otwartym morzu. W tem należy upatrywać przyczynę katastrofy pancernika Hatsuse.

Mimo takiego postępowania Rosjan, rząd japoński nie będzie protestował.

Petersburg 27-go maja. — W sprawie doniesienia z Waszyngtonu, że rząd Stanów Zjednoczonych udzielił swym „attachés“ polecenie przysłania sprawozdań o niebezpieczeństwie, grożącym neutralnej żegludce przez pływające miny na wybrzeżach mandżurskich, donoszą „Nowosti“ — rzekomo z ministerstwa spraw zagranicznych, że przeciw żądaniu takiego sprawozdania nie można mieć żadnego zarzutu. „New. Wremja“ sądzi, że po ukończeniu wojny Rosjanie chętnie gotowi są naradzić się ze Stanami Zjednoczonymi i Anglią nad propozycjami w sprawie tej kwestji.

TELEGRAMY.

Mianowania.

Wiedeń 29 maja. „Wiener Ztg“ ogłasza: Prezydent gabinetu jako kierownik min. sprawiedliwości zamianował zastępcę prokuratora państwa w VII kl. rangi dra Kazimierza Czysteckana w Krakowie, zastępcę starszego prokuratora państwa, zast. prokuratora Czesława Obtułowicza w Jaśle zast. prokuratora państwa w VII kl. rangi w Krakowie i adjunkta sądowego Mieczysława Ajdukiewicza w Bochni zast. prokuratora w Jaśle.

Odwołanie wizyty sesarskiej w Anglii.

Wiedeń 27 maja. (Tel. wł.). „N. Fr. Presse“ donosi, że podróż cesarza Franciszka Józefa do Anglii została zupełnie zaniechana ze względu na to, iż zdrowie cesarza nie zniosłoby trudów podróży morskiej. W zastępstwie cesarza uda się do Anglii arc. Fryderyk. pozostając w bardzo

bliskich stosunkach z dworem ang. Jako reprezentant cesarza, będzie arc. Fryderyk przyjmowany tam z wszelkimi, należnymi cesarzowi, honorami.

Natomiast cesarz Franciszek Józef będzie rewidował króla Edwarda VII w Marjebadzie, dokąd tenże przybędzie w sierpniu.

Delegacja austriacka.

Budapeszt 26 maja. Nadzwyczajne kredyty wojskowe, zamierza minister skarbu pokryć w sposób następujący:

Do przedłożenia kredytowego wciąga się pewną ilość pożyczek zarządu wojskowego i marynarki, które dotychczas jako raty znajdowały się w „extra ordynarjum“ corocznego budżetu. Przez to zwolni się bieżący budżet roczny o okragle 27 milionów, które zarząd wojskowy obowiązkuje się corocznie refundować oba skarbowi przez przeciąg 25 lat ze swego budżetu. Z tej rocznej sumy 27 milionów spłaca zarządy skarbowe obu połów monarchji dług wraz z procentami w przeciągu 25 lat. Zadawalni to wszystkich interesowanych. Zarząd wojskowy otrzyma szybko to, czego potrzebuje, ludność nie dozna obciążenia, a zarząd skarbowy nie potrzebuje obawiać się zachwiania równowagi budżetowej.

Budapeszt 26 maja. W komisji budżetowej del. austr. przemawiał po Pergelele del. Dobering, oświadczając się przeciw uchwaleniu kredytu. Po wyjaśnieniach ministra skarbu Böhm-Bawerka i przemówieniu del. Kramarsa oświadczył del. Zaleski co następuje:

„Delegaci, członkowie Izby Panów, którzy mają zasłony należąc do kom. budżetowej, oświadczają po wysłuchaniu przekonywujących oświadczeń, oddanych z całą lojalnością przez ministra wojny i komendanta marynarki, że głosować będą za nadzwyczajnymi kredytami.“

Przy oddaniu naszego wotum w szczególności trzymamy się naszej zasady, że zawsze, bez względu na polityczne stanowisko, jednogłośnie głosować będziemy za siłą zbrojną monarchji i bitnością armji.“

Przemawiali jeszcze: del. Kramarz i Stransky, poczem 12-tu głosami przeciw 5 uchwalono kredyty nadzwyczajne wojskowe i marynarki, oraz przyjęto ostateczne poprzednio extraordinarym marynarki.

Przeciw uchwaleniu głosowali delegaci: Kramarz, Stransky, Dobering, Hofman i Sustersele.

Budapeszt 27 maja. W komisji budżetowej delegacji austriackiej w dalszym ciągu dyskusji nad nowymi kredytami wojskowymi minister Böhm-Bawerk odpowiada del. Kramarzowi, że przez uchwalenie nowych kredytów uwolni się rocznie 22 milionów koron, któreby inaczej wstawiano przez długi szereg lat do budżetu na cele marynarki. Minister zastrzega się przeciw zarzutowi, jakoby chciano ludzi ludność refundowaniem. Przeciwnie, każda inna metoda finansowego przeprowadzenia tej akcji właśnie ze strony mówców opozycyjnych musiałaby się spotkać z większym i uzasadnionym oporem.

Z 53 milionów, uchwalonych dawniej, dotychczas w zupełności wypłacono jako zaliczkę z zapasów kasowych 38 milionów na haubice, które będą refundowane, zaś 15 milionów na działa polne zarząd wojskowy dotąd nie zażądał. Nie udzielono też żadnej innej zaliczki zarządowi wojskowemu.

W razie zmiany stosunku kwoty w ciągu lat 25, refundowanie będzie się odbywało w stosunku do udziału w pożyczce bez względu na możliwość zmiany kwoty w ciągu tego czasu. Co do dopuszczalności pożyczki w drodze § 14, odpowiada minister, że jako prawnik chętnieby na ten ciekawy temat wdał się w teoretyczną rozprawę z drem Stranskym, znanym jako bystry prawnik. Nie może tego jednak uczynić, ponieważ u prawnika, który przypadkiem jest też członkiem rządu, każde teoretyczne, akademickie zapatrywanie, mogłoby być wzięte za praktyczny zamiar, lub jako takie interpretowane, a do tego nie chce minister dać powodu. Trzeba jednak zwrócić uwagę na § 10 ustawy z dnia 10 czerwca r. 1868 o kontroli długów państwowych, w którym to paragrafie ze wszystkich istniejących źródeł prawnych najwyraźniej i najobszerniej wytyczoną jest linja graniczna, jak daleko można zastosowywać § 14 na polu długów państwowych.

Del. Abrahamowiczowi odpowiada minister na pytanie, czy kredyty te nie pociągną za sobą podwyższenia podatków, że mimo, iż kwestja ta nie należy do kompetencji delegacji, według jego programu finansowego, podwyższenie podatków wogóle nie będzie potrzebne. — W sprawie wypłat w gotówce również wskazuje

minister na niekompetencję delegacji, przy oświadczeniu, że przypuszczenia w tej sprawie Abrahamowicza opierają się na nieautentycznych pogłoskach.

Przemawiali następnie: deleg. Kramarz i Stransky i hr. Dzieduszycki, poczem jenerał Krobatin dawał wyjaśnienia.

Po powtórnie przemówieniu ministra Böhm-Bawerka i referenta Popowskiego przyjęto kredyt wojskowy 12 głosami przeciw 5.

Komisja węgierska.

Budapeszt 27 maja. W komisji wojskowej delegacji węgierskiej wyjaśnił minister wojny Pitreich, że członkowie domu panującego, którzy są oficerami, otrzymują płace według stopnia, zaś oficerowie, przydzieleni do służby członków domu panującego otrzymują płace z etatu dworskiego. Następnie extraordinarym wojskowe przyjęto bez zmiany. Dziś dyskusja nad kredytami nadzwyczajnymi.

Budapeszt 27 maja. Komisja marynarki delegacji węgierskiej załatwiła extraordinarym wojskowe w dyskusji szczegółowej. Komendant marynarki admirał Spaun dał poufne wyjaśnienia o nadzwyczajnych żądaniach dla marynarki.

Katastrofa na statku.

Louisville 27 maja. Na parowcu „Fred. Wilson“ nastąpiła eksplozja kotła, przyczem 13 osób rąnięto, a 6 jest rannych. Parowiec zniszczony; należał do towarz. żeglarskiego stanu Kentucky.

Francuska Izba deputowanych.

Paryż 27 maja. Izba deputowanych rozpoczęła dyskusję nad projektem ustawy o dwuletniej służbie wojskowej. Pułkownik Rousset wśród oklasków prawie zwalczał ten projekt.

Regulacja rzek.

Lwów 26 maja. (Tel. pryw.) „Gazeta Lwowska“ ogłasza: Namiestnictwo opracowało już wszystkie jeneralne projekta i kosztorysy na regulację rzek.

Jedenaście projektów i kosztorysów jeneralnych, obejmujących 13 rzek, a mianowicie: Rabe, Skawę, Dunajec do N. Sącza, Wisłokę do Jasła, Wisłok, San do Sanoka, Wiąg, Tanew, Stryj, Śwież ze Sukiela, Nadwórniańska, Sołotwińska i połączoną Bystrycę, łącznej długości 900 km., doręczono już Wydz. kraj. do rozpatrzenia.

Komisję dla regulacji rzek w Galicji, powołał namiestnik na 7 czerwca. Oprócz tego opracowało namiestnictwo szereg projektów szczegółowych na rok 1904 i 1905, które będą przedłożone komisji do zatwierdzenia.

Katastrofa w kopalni.

Newy Jork 26 maja. Jak donoszą z Arysburgu (Pensylwanja) w kopalni koło Wiliamstown nastąpiła eksplozja gazu, 50 robotników zginęło.

Wiedeń 26 maja. Arcyks. Marja Józefa wyjechała z powodu śmierci księżniczki Izabelli.

Kopenhaga 26 maja. Otwarto tu międzynarodowy zjazd dla zwalczania gruźlicy.

Kapstat 26 maja. Minister finansów Walton zawiadomił, że koło Grykatown odkryto nową kopalnię diamentów.

Kursy telegraficzne.

Wiedeń 26-go maja. — (Giełda pop.) — Godzina 3— Marki 117-35 Renta majowa 99-20, Węg. renta koronowa 97-30, Akcje austr. zakładu kredyt. 644—, Akcje węg. 751—, Akcje Anglobanku 278-75, Akcje Uniobanku 519—, Akcje Länderbanku 425-25, Akcje kolei państw. 638-75 Lombardy —, Akcje fabryki broni 482-50, Akcje tytoniowe 326—, Akcje Alpiny 412— Losy tarcokie 128-50, Renta 258—.

Cukier (słony) 22-25, — spirytus (osłabiony) 46-60, nafta niemieńska.

Berlin 26-go maja. — (Giełda wiecz.) — Austriackie Akcje kredytowe 200-90, Towarzystwo dyskontowe 183-75.

NADESŁANE.

Polskie kąpiele morskie w Adryatyku już otwarte. „Therapia-Palace“ dra Eberke w Cirkwenicy pod Rijeką (Fiume). Ceny pobytu bardzo umiarkowane. Prospekty na żądanie. Za dyrekcją: J. Przybyłowski. 2071

Dr W. KRETOWICZ

ordynuje w KARLSBADZIE, Stadt Warschau, Kaiserstrasse. 1916

Peleryny Zakopiańskie.

Najtańsze źródło zakupna peleryn męskich i damskich w Bazarze wyrobów krajowych J. F. J. Komendziński, Zakopane.

Zakład art.-fotograficzny

oraz

Pierwsza krajowa pracownia klisz

na cynku i miedzi

T. JABŁOŃSKI — Kraków, ul. Franciszkańska 6.

wykonuje: Zdjęcia fotograficzne portretowe w rozmaitych formatach, dalej architektoniczne i reprodukcje z obrazów.

„Klische“ na cynku i miedzi wykonuje się zapomocą autotypji, cynkografji i t. d.

(Najnowsze ulepszenia techniczne).

Na Czerwiec!

**Księgarnia Katolicka
Dra Władysł. Miłkowskiego
w Krakowie**

św. Jana L. 6 (Hotel Saski)

poleca:

Gzesnowska M. kr. — czytania i rozmyślania na cześć Serca Pana Jezusa 1904. Cena 1 K.

Lefebure ks. — Miesiąc czerwiec składający się z trzech nowen i trzydziestodniowego, nabożeństwa o życiu wewnętrznym Chrystusa. Z 107 wydań. Opracował ks. E. Rembieliński. Cena K. 2 60.

Trojek O. Kapucyn. — Miesiąc N. Serca Jezusowego (jedynie wydanie wielkim drukiem, więc dla osób słabego wzroku szczególnie dogodny). Cena w sprawie w płótno angielskie, z fut. K. 2.

Na porcie każdej z tych książek należy dołączyć 45 hal. 1766

Przygotowuję do egzaminu

z rachunkowości ogólnej, państwowej i kupieckiej Panie i Panów. Wszelkich informacji udzielam bezpłatnie. Warunki przystępne. Wiadomość w Krajowym składzie pióren korekcyjnych. Kraków ul. Floryńska L. 26. 2160 1 10

Ekonom kawaler

w średnim wieku, poszukuje posady za małym wynagrodzeniem. Zgłoszenia pod adre.: Kwiatkowska, Kraków, ul. Starowiślna Nr. 27, I. p. 2161 1 3

Zakopane.

Dom nowy (3 pokoje, przedpokój i 2 kuchnie), z powodu wyjazdu do sprzedania.

Położenie przeliczne, w pobliżu Krupówek, warunki nader przystępne. — Zgłoszenia osobiste przyjmuje p. Ludwik Ramza, Zakopane Krupówki 770, zaś pisemne: Właściciel Wincenty Kowalczyk Małowski, op. Harkłowa. 2164 1 8

Są do sprzedania

trzy młode lisy

Wiadomość w Adm. „Głosu Narodu“. 2165 1 2

Dwa kilometry od stacji kolejowej jest

DOM MUROWANY

składający się z 3 pokoi i kuchni i 3 pokoi i kuchni na letnie mieszkanie do wynajęcia. Cena 3 pok. K. 60, 2 pokoje 50 kor. na dwa mies. sezonowe. Wszelkie wiktuały w Kółku rolniczym w miejscu. Blizszych wyjaśnień udzieli Jan Woźny w Żarnówce 1 69 p. Maków. 2149 1 1

Posady zarządcy,

buchaltera, kasjera, lub innej, poszukuje człowiek lat 26, posiadający egzamin rachunkowości państwowej, kupieckiej i ogólnej. W razie potrzeby może złożyć kaucję 2000 kor. — Wiadomość w Administr. „Głosu Narodu“. 2165 1 3

Dom murowany

3 km. od stacji kolejowej Maków, składający się z 3 pokoi i kuchni jest na sezon letni za bardzo przystępną ceną do wynajęcia.

Blizszych wiadomości udzieli Józef Woźny w Białej L. 119, p. Maków. 2160 1 1

Urzędnik państwowy

z powodu braku znajomości pragnie na tej drodze poznać pannę lub wdowę z posagiem w celach ustatkowalnych. — Dyskretyca zapewniona. Cyklista poste restante Nisko. 2129 2 3

Ważne dla Pań! Przyjmuje włożenie i farbowania, peruki damskie i męskie po przystęp. cenach oraz nowe warkocze od 2 złr. wyżej. Potęcam się łaskawym względem A. CZARCKI fryzjer, ulica Floryńska L. 53, parter 1764 7 12

Potrzebne mieszkanie małe

na biuro, konieczne jedno okno frontowe i p. Rynek główny, św. Jana lub Sławkowska. „L. u.“ Pędziosław 10, do stróża. 2112 3 3

Pomocnik handlowy

działu drobiazgowo-zabawkowego, znajdzie umieszczenie w handlu. **Nicodem Porębski i Spółka**, Kraków, ul. Grodzka L. 2. 2108 4 3

Wydawca: Dr. Antoni Beaupré.

PIENIĄDZE

na 4°/_o-owe

pożyczki amortyzacyjne polecamy przez pierwszorzędne instytucje finansowe w Budapeszcie i po za granicami aż do 3/4 wartości szacunkowej na I i II. miejsce od 15 do 65 lat.

Kredyty osobiste dla duchownych, oficerów, urzędników rządowych i prywatnych, kupców, przemysłowców, z poręczeniem lub bez na 1—15 letni czas trwania, szybko, pewnie i dyskretnie.

Pokrycia dla bankowych i prywatnych długów.

Meller Lajos és Társai

Bankcommission

Budapest, VI., Dávid-utca 15.

(Firma protokolowana).

2129 2 73 (O markę na odpowiedź uprasza się).

II-gie piętro:

cztery pokoje i kuchnia Wolska L. 30 do najęcia od 1-go lipca. Zwiadać można od 11-tej do 1-szej. 2167 1 6

Dla kasyma urzędników fabrycznych, blisko Krakowa potrzebna jest kucharka umiejąca dobrze gotować. Adres złożyć w Administracji „Głosu Narodu“. 2169 1 1

Obrazy olejne i rodzajowe

po cenach bardzo niskich. Własny wyrób ram wszelkiego rodzaju, najstarsza firma w tym zawiesz na miejscu, rok założenia 1884.

E. LEICHTA w Krakowie — ul. Piłarska przy bramie Floryńskiej 1767 1 26

Przeciw otyłości

Herbata Ludwiga Thielego

fabryk chem. techn. i pharm. w Mannheim

Usuwa tłustość, wzmacnia ciało

z drewna nieśzkodliwa używa się jako zwyczajny napój bez dyety. za swą skuteczność otrzymała tysiące naznań i podziękowań, 1 paczka (125 gr.) K. 2, pocztą 4 paczki franko. 1985 6 10

Do nabycia we wszystkich aptekach i drogueryach.

Gdzie niema, proszę zamawiać wprost od firmy „Fortuna“, Kraków Sukiennice 23.

Z dniem 28-go Maja otwarto Sezon letni!

„SWOSZOWICE“

pod Krakowem

Zakład kąpielowy wód siarczanych

wśród parku stuletniego i lasu szpilkowego, 5 kilometrów od Krakowa, stacja kolei, poczta i telegr. w miejscu, 10 razy dziennie połączony z Krakowem koleją. Znane w Polsce od XV. wieku Swoszowickie wody siarczane, przewyższają swą siłą i skutecznością inne tego rodzaju wody krajowe i zagraniczne; leczą: przewlekły gościec stawowy, mięśniowy, jakoteż dusz (podagry), choroby serca na podstawie reumatycznej, nerwobóle szczególnie ischias, porażenia tak centralne jak obwodowe, kłę we wszystkich jej postaciach, choroby skórne połączone z przerostem i zgrubnieniem warstw skóry, przewlekłe zatrucia rtęcią i ołowiem, obrażenia kości, różne choroby nerwowe.

Połączenie omnibusem z Krakowa z Rynku i koleją 20 razy dziennie.

Mieszkania w kwietniu, maju, wrześniu i październiku o połowę tańsze. Ceny umiarkowane. — Blizszych szczegółów udzieli Wł. Kwieciński w Swoszowicach. 2129 1 0

„GRAND MANRU“

M. Reicha Następców w Białej

Wyborny LIKIER na koniaku

Wyborny LIKIER na koniaku

Do nabycia u A. HAWELKI c. i k. Dostawcy Dworu

w Krakowie.

1904 6 5

Redaktor odpowiedzialny: Dr. Antoni Beaupré.
Papier z fabryki Braci Fiałkowskich w Bielsku.

Hala licytacyjna

c. k. Sądu powiatowego cywilnego

W KRAKOWIE

ulica św. Jana L. 3

W sobotę dnia 28-go maja 1904 r. o godzinie 9 i w dni następnych będą sprzedane

Maszyrna do robienia pończoch z p. rzadami i formami na pończochy i p. petki, meble, resztyty, bruliony, p. różnego gatunku, pióra stalowe, o. ki, koperty, tutki na papierosy, cy. niecki, bibuła, atrament, guma arak. farby, regary, dywany, świeczki, biorko, kredens, lampy, lichtarze, wis. p. celanowy, futro, palto, zeg. damskie, obrazy, chodniki, książki róż. naczynia kuchenne, szklidy, fortep. wanna.

Kraków, dnia 26-go maja 1904 r.

Blizsze szczegóły na tablicy w hali umieszczonych. 17

Młody człowiek

zdrow. z ładnym piśmem da kor. 20 nagrody za wyrobienie mu posady w. znego do biura lub t. p. Łaskaw. zgłoszenia pod „A. B.“ poste restante Kraków, za okazaniem kwitu inseratowego 2127 2

Łetnie mieszkania

w Myślenicach za Rabą jest: 1 pok. z kuchenką na pierwszym p. 2 pok. z kuchenką na I. p. 1 pokój z osobną kuchnią na parterze, na czas wakacji do wynajęcia. Mieszkania te są umebowane. Wiadomość Plac Maryacki 8 II p. u właściciela. 2133 2

MIESZKANIE

na sezon letni i na cały rok do wynajęcia, pół godz. kołmi z Krakow. Wiadomość ulica Wolska L. 5, sklep. 2099 3 3

PRAKTYKANT

z ukończoną II-gą gimnazjalną lub wydziałową znajdzie umieszczenie w handlu towarów korzennych J. Dynińskiego w Jasle. 2115 2

„Cunard Line“

Linia

FIUME — AMERYKA.

Następujące okręty

wychodzą 2034 5 0

z Fiume do New-Yorku:

„PANNONIA“ dnia 31 maja b. r.

„ULTONIA“ „ 14 czerwca b. r.

„SLAWONIA“ „ 28 czerwca b. r.

Blizszych informacji udziela po polsku król. węg. uprzywilejowane biuro

„Menetjegyiroda“

Budapeszt, Vigadó tér 1.

KAPIELE

BRANDYS

nad Orlicy
Czechy

ślone, węglowe, elektryczne, parowe i t. p. Leczenie wodą systemu Dra prof. Winternitza. Duży park, arena, miejsce obszerne do zabaw; ceny umiarkowane.

2136 2 2

Zarządca: Fr. v. Klenka.

W drukarni W. Korneckiego w Krakowie.